

(המשך מעמוד 47)
טובות, שאותן יש לפתח, כפיצוי על התנועות הפגומות. עבורה רבה מושקעת בלימוד

נשימה נכונה. אחרי שעה וחצי של טיפול אני עייפה מאוד. זהו מאמץ נוראי. אני חוזרת מיד לחיפה, לירית, ומוכרחה להתקלח. יש משי-הו כמים פושרים המרגיע לי את הגוף, את השרירים, את העצבים.

לאחרמכן אני נחה, אחרי הצהריים אני עובדת בניצן עם נוער בעל ליקויי למידה. בערב, למרות העייפות, אני לא מוותרת לעצמי ויוצאת לסרט, להצגה, לרקוד או לחברים. אצלי החצי הריק של הכוס מאוד משמעותי. אני עוסיקת רק בחצי המלא, ושותה אותו עד תום.

אהבה ראשונה

האם היא בקשרים חברתיים עם חולי טרשת אחרים?

בהתחלה, בשלב ההתכחשות המוחלטת למחלה, שלב שלקח לי כמעט 10 שנים, התרחקתי מחולים אחרים באופן מופגן. כשהתחלתי לקבל את עצמי כחולה, התחיל להיות לי יותר קל ליצור קשר עם חולים אחרים. אבל אני לא מחפשת אותם בגלל מחלתם, אני מחפשת קשר חברתי עם אנשים שיהיה לי

נחמד ונעים איתם. זה יכול להיות כל אחד.

לא. אין לי צורך בהזדהות ובהחלפת חוויות עם חולים אחרים.

בתוכנית הטלוויזיה סיפרה כי היתה דרושה לה שנה עד שהסכימה לעבור לכסא הגלגלים.

כן, זה היה קשה. שנה שלמה היה הכסא בבית, ולא הבטתי בו. זה היה נורא. לא רציתי שיראו שקשה לי. זה הרי מצחיק, כולם ידעו שיש לי טרשת נפוצה, שאני חולה. יותר מהכל חשבתי על חבר שהיה לי בתקופת התיכון, כמשך שנתיים, מין אהבה ראשונה כזו. חשבתי איך הוא יגיב כשיראה אותי בכסא גלגלים, מה הוא ירגיש.

היה דרוש לי זמן רב לקבל את עצמי. היום כבר לא איכפת לי לפגוש חברים מן העבר, שיראו אותי במצבי. היום אני יודעת שזו אני, שזה מה שיש.

האם היא בורחת ממצוקותיה? לא. לא. אני לא רוצה שיראו אותי בחולשותיי. אני, שהיה לי הילדה הכי יפה בגן, המנהיגה, קצינה בבית הספר לקצינות, התיכונה... ופתאום, הכל קורס לי כמו מיגרליקלפים מתמוטט לי הכל! הכל הולך לי, הכל הולך לי. פתאום אין. זוהי הרגשה איומה!

האם רצתה למוות?
אף פעם לא! אה, כן, כן, אני נזכרת... לפני שחליתי לא ידעתי דבר על המחלה, כשהתחילו לדבר על חשש שלי, ידעתי רק על הצלנית וקליין רהפרה. אמרתי לאמא שלי: אם באמת יש לי טרשת נפוצה, אני מתאבדת.

הרגשתי שאת זה אני לא רוצה! אני לא רוצה לחיות כך, לא רוצה לסבול.

הייתי בת 21, וחשבתי: איך אני אהיה על כסא גלגלים, לא שולטת בתנועותיי? מה פתאום אני? למה, למה, זה לא פייר! זה לא מגיע לי! דימיניתי לי איך אני לוקחת את עצמי על כסא הגלגלים לצומת של רחוב מוריה, דימיניתי לי איך אני משחררת את המעצורים של הכסא, ועפה את כל הירידה למיטה.

משחקת בחלומות

איך היא חולמת על עצמה, ככריאה או בכסא גלגלים?
זה מעניין. אני אידעם לא חולמת על עצמי כנכה, מכסימום כאחת שיש לה קצת בעיות בהליכה, אבל קצת באמת. לעולם לא כנכה, לא כמוגבלת!

אני משחקת בחלומות שלי, כאילו שהן נבואות. שאם אהלום על עצמי כעל בריאה, זה יקרה לי. זה כל-כך שבלוניזי כל החיים כלי-כך שבלוניזי! ומה כבר אני מבקשת — לקום מחר בבוקר ולהתחיל מבראשית!

ואם תקום מחר בבוקר ופתאום תהיה בריאה, האם תהיה אחרת, תשתנה?

לא, אני לא אשתנה, אהיה אותה תמרי, אחזור על אותן השגיי את שעשיתי בעבר, אהיה תמרי המוכנה לתת מעצמה, המוכנה לתת ולהיפגע. בעצם, אולי אני אתעגל בפנינות...

לתמר גורדון יש מזל רב. אביה הוא עורך דין. מצבם הכלכלי טוב. טיפוליה של תמר עולים ממון רב. ביחד עם תמר גרה נדירתה ג'ינה, מטפלת פיליפינית, העוזרת לה בחיייה היומיום. לטיפוליה בתל-אביב היא מוסעת עליידי נהג מיוחד. הוריה רכשו לה דירה יפהפיה, המותאמת במיוחד למוגבלויותיה. הדירה נמצאת בקומת קרקע, כך שאין תמר צריכה לעלות במדרגות.

לתמרי יש מזל רב. המזל הרב שלה הוא מה שהיא, והדרך שבה היא מתייחסת לחיים מבעד למחלה.

כל הזרכים מובילות לחיים צור
בשרים • מעדני בשר • נקניקים • ממרחים • סלטים

חיים צור בע"מ - שיווק בשר
חנות המפעל: איזור התעשייה רמת השרון מורשה רח' חרושת 17 טל': 03-5400554, 03-498402, 490799

אנו מקבלים ומכבדים כרטיסי אשראי מתקבלות הזמנות לבית הלקוח פתוח יום יום מ-19.00-9.00 יום א', יעד 14.00

כל הזרכים מובילות לחיים צור ושוח

חנות המפעל

מלכים

נומסליון

רמת השרון

סוף קו 24